

[Indenrigsministeren.]

ville være muligt at naa til en Ordning, hvorefter der, naar der forelaa en saadan Udstykningsplan, ikke skulde indsendes Planer og Anmodning om Tilladelse ved Salget af hver enkelt Parcel. Jeg er villig til at forhandle herom, men det er klart, at man i den Henseende maa holde sig indenfor Lovens Bestemmelser. Hvis dette bliver muligt, og man alligevel kan naa det Resultat, som formentlig alle maa ønske: at der paa dette Punkt bliver saa lidt Omsvøb som muligt, skal jeg gerne medvirke dertil.

Det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) kom i Anledning af § 18 ind paa Spørgsmaalet om Indlemmelse af Landdistrikter. Som Lovforslaget foreligger her, omhandler det kun Adskillelse af et Distrikt fra Købstaden, men det ærede Medlem udtalte Ønsket om, at man her i Tinget kunde faa indsat en Bestemmelse vedrørende Indlemmelse af Distrikter i en Købstad i denne Paragraf. Jeg vil meget henstille, at man ikke sætter sig dette Maal, og jeg synes, at det baade historisk og sagligt vilde være urigtigt. Bestemmelsen om Adskillelse af Distrikter fra Købstaden har altid siden 1867 staaet i Købstadkommunalloven, og der har, saa vidt mig bekendt, aldrig været anket over denne Bestemmelse. Derimod har Spørgsmaalet om Indlemmelse af Landdistrikter i en Købstad aldrig været indføjet i selve den købstadkommunale Lovgivning; det har der altid været lovgivet om i andre Love, oprindeligt i Loven af 17. Maj 1873, og sidst i den nugældende Indlemmelseslov af 1920 med det Tillæg, der er givet i Loven af 1928. Der har med andre Ord altid været en særlig Lovgivning om Indlemmelsesspørgsmaal. Dernæst vil jeg angaaende det rent saglige tilføje, at naar vi har en Indlemmelseslov, som lægger en ret udstrakt Myndighed i Indenrigsministerens Haand — en Myndighed, som altsaa skulde blive ved at bestaa, for saa vidt angaar alle til Købstaden grænsende selvstændige Landkommuner —, vilde det dog være noget bagvendt, hvis Indenrigsministeren skulde have mindre Myndighed, naar det drejede sig om disse Landdistrikter, som dog i Forvejen har større Fællesskab med Købstaden end de selvstændige Landkommuner. Jeg tror, det fra alle Synspunkter vilde være rigtigt at lade Indlemmelsesloven som hidtil være et Lovgivningsomraade for sig. Ønsker man saa denne Lovgivning ændret, hvad man jo meget godt kunde drøfte, bør det efter min Mening ske ved en direkte Ændring i Loven, ikke ved at drage et nyt Om-

raade ind i Købstadkommunalloven, som den aldrig har beskæftiget sig med.

Det ærede Medlem beskæftigede sig dernæst med Bestemmelsen i § 19 om Havnetaksterne og gjorde sig til Talsmand for, at man burde naa noget i Retning af, hvad et Mindretal i Folketinget har foreslaaet, og hvorefter Trafikministeren ikke skulde kunne modsætte sig en Nedsættelse af Havnetaksterne, naar den paagældende Havns Økonomi tillod det. Jeg tror ikke, jeg er saa meget uenig med det ærede Medlem om selve Synspunktet. Det er klart, at et fundamentalt Moment i Spørgsmaalet om Havnetaksternes Højde maa være den paagældende Havns egen Økonomi. Men som det ærede Medlem ved, har man ikke hidtil i Loven faaet fastslaaet det som det eneste afgørende, saa at Ministeren aldrig skulde kunne gaa derimod. Jeg henviser i saa Henseende til, hvad den højtærede Trafikminister oplyste i Folketinget under Behandlingen af Lovforslaget derovre, hvorledes det netop i Havne- og Brotakstkommissionen, som var nedsat i 1928, fra alle Sider, ogsaa af Repræsentanter for Havnebrugerne, erkendtes, at man ikke ved en saadan Bestemmelse burde binde Trafikministerens Hænder helt, idet det i denne Kommission er udtalt fra alle Sider, at vel maa man anse det for rigtigt, at den enkelte Kommune ved Ansættelsen af sine Havnetakster i saa vid Udstrækning som muligt stilles frit, saaledes at der gives det fornødne Rum for visse Takstnedsættelser, navnlig ogsaa for Vareafgifters Vedkommende af Hensyn til lokale Interesser, men at Kommissionen paa den anden Side var klar over, at den frie Konkurrence i Havnene ikke kan være fuldstændig raadende ved Havnetaksternes Fastsættelse, men at denne Fastsættelse maa foretages paa en saadan Maade, at berettigede Samfundsinteresser ikke krænkes, idet Havnene, i hvilke der er nedlagt betydelige Kapitaler, er Samfundsgoder af uundværlig Betydning saavel for de paagældende Byer som for deres Opland. Ministeren oplyste, at Ministeriet i stor Udstrækning tillader Nedsættelse af Afgifter, som har særlig lokal Interesse, men udtalte, hvad jeg ogsaa maa udtale her, at en fuldstændig Fastbinden af Ministerens Hænder med Hensyn til alle de Tilfælde, der kan forekomme, ikke var ønsket tidligere fra nogen Side og formentlig heller ikke kan gaa an nu.

Det ærede Medlem dvælede ogsaa ved Bestemmelsen i Lovforslagets § 20 om, at Byraadet indvælger to Medlemmer i Købstadernes Kirkebestyrelse, og det ærede